

DAG 1

Wim

Als Wim de deur van zijn Mercedes opent, kan hij de aandrang in zijn onderbuik niet meer negeren. In de loop van de jaren is zijn spijsverteringskanaal een zwakke plek geworden. De angst vecht zich een weg naar buiten. Veertig jaar geleden zou hij de spanning die hij op dit ogenblik voelt met een grote bek hebben bezworen.

Bijna twee kilometer hebben ze over een overwoekerd zandpad gereden, waarbij de verschillende struiken de auto hoorbaar schampten. Aan de paardendrollen te zien, wordt het hooguit als ruiterspad gebruikt. De navigatie geeft aan dat ze in een soort niemandsland zijn beland; ergens tussen Nederland en België. Deze plek is veel te verlaten voor een overdracht. Het is dat zijn buik zo protesteert nu ze de bestemming naderen, anders was hij al eerder omgedraaid.

De onrust bij Gerrit, die naast hem in de auto zit, heeft hij ook opgemerkt. Zijn gezeur om een sigaret heeft hij twee keer met een kort 'nee' beantwoord. De derde keer heeft hij geïrriteerd tegen Gerrit gezegd dat hij moet weten dat roken in de auto een no-go is.

Het doodlopende pad eindigt bij een schuur. Wim stapt uit en voelt dat de overgang van de koude airco naar de hitte buiten de aandrang vergroot. Hij kijkt om zich heen en loopt direct het bos in, dat de verlaten plek omringt. 'Ben zo terug,' roept hij naar Gerrit. Achter een stevige beuk trekt hij zijn broek naar beneden. Half hangend laat hij alles lopen.

Waar zijn ze in hemelsnaam mee bezig? Denkt Gerrit werkelijk dat ze na negenendertig jaar de schilderijen kunnen verpatsen?

Hij zou momenteel liever naar de Tour de France willen kijken. Ontspannen vanuit zijn nieuwe luie fauteuil, die hij met een afstandsbediening in een comfortabele stand kan zetten. Met een pilsje voor de buis, in plaats van naar deze godverlaten plek te rijden en te proberen van dat handeltje af te komen.

In gedachten heeft hij de tijd vaak teruggedraaid. Hoe zou zijn leven zijn verlopen als hij destijds geweigerd had om met Gerrit mee te gaan? Zijn vriend, die een akkefietje had met de schilder van de doeken en beslist wilde dat hij meeinging. Het was een inbraak van niets geweest. Gerrit had het best alleen kunnen doen, maar achteraf bleek dat hij de schilderijen niet zelf in huis wilde hebben. Dat is wat Pauli hem zo vaak heeft verweten. 'Hij zadelt jou op met die zogenaamde buit. Hij spant jou voor zijn karretje.'

Die kloteschilderijen, die in de achterbak van de auto liggen, zijn de veroorzakers van bosbrandjes, die de afgelopen jaren geregeld zijn opgelaaid. Als hij in zijn leven ergens spijt van heeft, dan is het wel van deze diefstal.

Krampachtig duwt hij met een zucht zijn stijve benen omhoog en hij zoekt in zijn broekzak naar een zakdoek. Niets. Dan maar zonder. Hopend dat er geen resten aan zijn reet hangen, trekt hij zijn broek omhoog. Tussen het struikgewas en de bomen door loopt hij terug naar de auto, waar Gerrit tegenaan geleund staat. Hij rookt een sigaret in de brandende middagzon. Om zijn verstuikte pols zit een wit rekverband. De rode blouse die hij aanheeft, hangt los over zijn dikke buik. Wim ziet dat de ontspannenheid niet echt is. Zijn trillende ooglid, dat de afgelopen jaren steeds meer is gaan hangen, vertelt iets anders. Wim kent hem lang genoeg om te weten dat Gerrit net als hij in zijn broek schijt.

‘We vertrekken, Gerrit. Ik heb hier geen goed gevoel bij.’ Wim kijkt om zich heen en ziet dan pas het kleine stenen huis dat naast de vervallen grote donkere schuur staat. Hij loopt richting het piepkleine gebouw. De rotte kozijnen, waarachter dichte gordijntjes vol spinrag hangen, geven een desolate aanblik. Hij voelt aan de gammele deur, maar die zit op slot. Achter het huisje groeit alleen maar hoog gras en onkruid. Hier is in geen tijden iemand geweest.

Achter zich hoort Wim Gerrit mompelen dat ze erin genaaid zijn. ‘Dit lijkt een soort niemandsland, misschien ooit een stropershof geweest. Ik vertrouw het voor geen meter. Al lang verlaten en door iedereen vergeten. Wat zei die vent aan de telefoon nou precies?’

‘De stem van die kerel was vervormd. Tienduizend per schilderij. Het adres en tijdstip met de dag van vandaag. Meer niet.’

‘Hoe wist hij van de schilderijen, Gerrit?’ Wim kijkt zijn vriend ietwat verwijtend aan.

‘Je kent me, Wim,’ broemt Gerrit.

‘Die mond van jou zou je af moeten plakken als je naar de kroeg gaat,’ snauwt Wim. Samen lopen ze zo snel mogelijk terug naar de auto, die voor de verrotte en half ingezakte houten schuur geparkeerd staat. In de schaduwloze hitte hoort Wim hoog boven hen een vliegtuig. Verder is het doodstil. ‘Kom, we gaan.’

Op dat moment klinkt uit het niets een schot uit de richting van de schuur. Gerrit zakt in elkaar. Uit zijn buik gulpt het bloed. Met grote ogen, waar een nameloze angst uit spreekt, kijkt Gerrit eerst naar zijn buik en dan naar Wim. Voordat Wim kan reageren, klinkt een tweede schot. De tijd lijkt even stil te staan als de harde knal al het andere geluid laat verstommen. Een helse pijnscheut doet hem de kracht uit zijn benen verliezen

en Wim laat zich noodgedwongen vallen. Vol ongeloof kijkt hij naar zijn heup, waar een kogel doorheen is gegaan. Worden ze hier als loslopend wild neergeschoten? Dit is duidelijk geen scherpschutter. Die zou ons in het hoofd geschoten hebben. Of is het de bedoeling dat we hier liggen te creperen? Intussen hoort hij Gerrit als een varken krijsen. Terwijl Wim zijn handen op de grond zet, probeert hij zich omhoog te werken. De steentjes zetten zich vast in zijn zweterige handpalmen. Het lijkt of de kracht niet alleen uit zijn been, maar ook uit zijn armen is geschoten. Hij laat zich weer zakken en legt zijn voorhoofd in het zand. Is dit het einde? Achter hem is het stil geworden. Zou zijn vriend dood zijn? Onmogelijk dat Gerrit dit overleeft. Wim blijft roerloos liggen. Vreemd dat hij geen pijn voelt. Net of hij geen lichaam meer heeft. De warmte boven hem voelt hij trillen en hij is zich bewust van zijn schokkende ademhaling. Met zijn hand voelt hij waar zijn telefoon zit. Voor in zijn broekzak. Hij ligt erbovenop. Omdraaien is de enige mogelijkheid om het apparaat te pakken. Ook de enige kans om hier weg te komen. Met al zijn kracht draait hij zijn zware lijf om. Het lijkt alsof zijn benen hem niet volgen. Op het moment dat hij met zijn hand in zijn broekzak de telefoon wil pakken, hoort hij voetstappen. Hij probeert zijn hoofd en ogen naar achteren te draaien om te zien wie daar is. Het volle zonlicht verblindt hem. Hij zal zeggen dat de schilderijen achter in de kofferbak liggen. Alles heeft hij ervoor over om hier weg te komen. Dan hangt er een hoofd boven het zijne, waardoor er een schaduw over hem valt. Hij moet focussen van licht naar donker. De loop van een jachtgeweer wordt op hem gericht. Terwijl het derde schot klinkt, ziet Wim wie het is. Een laatste gedachte spookt door zijn hoofd: wat doe jij hier?